

рано и додѣ мърчи. Земай сичко. Дядо Димо! ные тръгваме.

Старець-тъ ся расплака.

— Не плачи Дядо Димо, продължи Василь, и недѣй мысли за насъ. Божья-та помощ е голѣма. Тя не ще ны остави. На зѣмни тыя пары, та иди утрѣ рано въ церквѣ, и ся Богу за насъ помоли.

— Моя-та молитва ще бѣде не само утрѣ, нѣ и всякога сѣ за васъ, сынко Василе и Петре; вървете, нека Богъ е съ вазе, да ся върнете живо и здраво. Само пазете ся и глѣдайте добрѣ. Съ Богомъ сынове! Свята Богородица да вы закриля.

Съ просълзены очи старецъ-тъ испроводи най сѣтнѣ свои-тъ странни гостѣ. Василь и Петръ излѣзохъ полегычкѣ прѣзъ малкѣ-тъ старчевѣ вратчкѣ. Въ послѣдний пѣтъ получихъ тѣ благословѣніе отъ стареца и стѣпихъ на пѣтъ освободительный.

— Отъ тѣхъ улицъ прѣзъ Ченгельскый баиръ, продума тихо Василь, като посочи съ рѣкѣ на Петра, отъ тамо ные ще видимъ и ще вървимъ подиръ Желя и Никола.

— Върви!
